

bets Indgaaelse er bestemt, at Købesummen skal betales efter „udlosset Vægt“, d. v. s. efter Vægten paa Bestemmelsesstedet, er der ved Udkastets § 1 forbeholdt Plads for en fra Reglen i § 63 afvigende Ordning, det være sig at Meningen med en saadan Tilføjelse alene har været den, at Sælgeren skal bære Tabet ved egentligt „Svind“ under Transporten — og derigennem interesseres for, at dette bliver saa lille som muligt — eller den videregaaende, at han ogsaa skal bære Tabet ved Varens Undergang eller Forringelse paa Grund af tilfældige „Begivenheder“ under Transporten, se om denne Forskel Bemærkningerne til Udkastets § 44.

Den Omstændighed, at Sælgeren ved disse Køb skal bære Omkostningerne ved Forsendelsen, medfører ikke med Nødvendighed, at han selv direkte betaler Fragten til Bortfragteren. En saadan Ordning vilde i Almindelighed føre til, at Bortfragteren i Strid med de almindelige Regler for Søbefragtning erholdt Forudbetaling af Fragten. Det er derfor ogsaa hjemlet ved gældende Handelssædvane hos os, at Køberen ved disse Køb er pligtig ved Varens Fremkomst at betale Bortfragteren den Fragt, som ikke er erlagt af Sælgeren, mod et tilsvarende Fradrag i Købesummen (Fakturabeløbet). Forsaavidt nu Købesummen forfalder til Betaling ved Varens Fremkomst eller er forfalden allerede før dette Tidspunkt, hvilket paa Grund af Reglerne om Køberens Pligt til at betale mod Konossement eller Fragtbrevsduplikat ofte vil være Tilfældet, medfører denne Ordning alene en særlig Pligt for Køberen til Betaling af Købesummen i to Dele. Men den nævnte Sædvane gælder, selv om Købesummen endnu ikke er forfalden til Betaling ved Varens Fremkomst jfr. Grosserersoc. Resp. 22. Januar 1897. For disse Tilfældes Vedkommende medfører Reglen saaledes en Pligt til delvis Forudbetaling af Købesummen. Der opstaar da Spørgsmaal om, hvorvidt Køberen er berettiget til Godt-

gørelse af Rente for Tidsrummet mellem Fragtens Betaling og Kredittidens Udløb, d. v. s. en tilsvarende Diskonto i Købesummen. Sædvanen hos os som andetsteds besvarer Spørgsmaalet benægtende jfr. det anf. Responsum, hvilket atter vil sige, at Købesummen i ordentlig Handel bliver fastsat under Hensyn hertil. I Overensstemmelse med denne Sædvane er Bestemmelsens sidste Stykke formet. Bestemmelsen udelukker naturligvis ikke, at der kan forekomme særlige Undtagelsestilfælde, i hvilke Køberens Krav paa Rentegodtgørelse er begrundet, f. Eks. naar Mellemværendet indgaar i et løbende Mellemregningsforhold mellem Køber og Sælger.

Ved cif-Købet er Sælgeren — som det ligger i selve Ordlyden af den benyttede Klausul — derhos pligtig at besørge og betale Forsikring tegnet for Køberen for den Del af Forsendelsen, for hvilken Sælgeren ikke bærer Faren for Godset. Angaaende Omfanget af denne Sælgerens Forpligtelse nøjes Udkastets § 64 med at henvise til den „sædvanlige Forsikring“. Der kan vel herom opstilles visse nærmere Regler som fastslaaede ved den i Øjeblikket hos os gældende Sædvane, saasom at Forsikringen skal tegnes til fuld Dækning af Fakturabeløbet, at den skal tegnes hos et som solidt anset Selskab, at den kun behøver at tegnes med Forbehold af, at Forsikreren er „fri for partikulær Skade undtagen i Tilfælde af Stranding, Ild eller Kollision samt totalt Forlis“ o. a. Men dels gælder der ifølge særlige Sædvaner særdeles vigtige og omfattende Undtagelser fra de almindelige Regler f. Eks. med Hensyn til Sælgerens Pligt til at tegne Forsikring ogsaa for visse Procent af Fakturabeløbet som „forventet Handelsfordel“, dels ere Reglerne heller ikke ens overalt i den internationale Handel, dels endelig befinder Sædvaneretten sig paa dette Punkt i stadig Udvikling. Det kan derfor ikke anses for heldigt, at Loven i denne Henseende opstiller nærmere Regler, som i bedste